

**Izhaja vsak torek in petek
za časa vojne.**

Dopisi naj se frankujejo in pošljajo
uredništvu lista »Mir« v Celovec,
Pavličeva ulica šte. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
dopold. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani
lista pišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod na-
pisom: Upravništvu lista »Mir« v
Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se
plačuje vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste vsakokrat.

Dopisom je treba za odgovor pri-
ložiti poštno znamko.

Leto XXXIV.

Celovec, 21. aprila 1915.

Št. 32.

Z bojišč.

Uradno poročilo.

Dunaj, 15. aprila. Uradno se razglša:
V zapadni Galiciji se je pri Ciezko-
vicih ob Biali zarana zjutraj dne 14. aprila
izjalovil ruski sunek.

Na višinah na obeh straneh Wyso-
cko Wz. ob reki Stry so močnejše ruske
čete napadle postojanke naših čet. Po hu-
dem boju je bil sovražnik potisnjen nazaj, s
protinapadom zavzeta važna višina in zase-
dena, trije častniki in 661 mož ujetih.

Sicer je na bojni črti v Karpatih le boj s
topovi, v več odsekih mir.

V južnovzhodni Galiciji in v Bukovini
nobenih dogodkov.

Namestnik načelnika generalnega štaba:
pl. Höfer, feldmaršallajtnant.

Ciezkovice leže ob železnici Tarnov—
Grybov v zapadni Galiciji, Wysocko Wz. pa
južnozapadno od prelaza Užok na gališki
strani.

Nemško poročilo.

Berolin, 15. aprila. Wolffov urad po-
ročja:

Zapadno bojišče.

Med Mozo in Mozelo so se včeraj vršili
le posamezni boji. Pri Marchville so imeli
Francozi v trikratnem neuspešnem napadu
hudе izgube.

Zapadno od ceste Essey—Flirey je tra-
jal boj za majhen kos jarka do pozne noči.
Pri in v gozdu Pretre so se izjalovili
francoski napadi.

Sovražni napadi, ki so prodirali proti
našim postojankam severovzhodno od Ma-
nouvillerja, so bile od naših stražnih čet z
velikimi izgubami vržene nazaj.

Južno od Hartmannsweilerkopfa so
Francozi petkrat brez uspeha poizkušali
prodreti našo fronto. Sicer so se v Vogezih
vršili le topovski boji.

Vzhodno bojišče.

Položaj je ostal neizpremenjen.

Najvišje armadno vodstvo.

O polkovniku Mjasojedovu.

Krakov. (Cenz.) V vohunski zadevi
ruskega polkovnika Mjasojedova je izvedela
rimska »Tribuna« od ruskega poslaništva v
Rimu: Zaradi veleizdaje obešeni orožniški
polkovnik je bil prej vodja na mejni postaji
Virbalen (nasproti Eydskuhnen na nemških
tleh). Zavoljo konterbanda je bil od tega
mesta odstavljen in je dobil mesto tolmača
pri 10. ruskem zboru, ki je operiral v Vzhod-
ni Prusiji. Kot izboren poznavatelj vzhod-
ne Prusije je Mjasojedov pri bojih v tistem
kraju opravljajal posle voditelja. Rusko po-
slaništvo izjavlja, da so Mjasojedova zasa-
čili in flagranti (pri zločinu samem).

O položaju v Karpatih.

Curich. (Kor. ur.) »Neue Züricher Zei-
tung« podaja izvleček iz omembe vrednega
pogovora vojnega poročevalca trojni zvezi
prijaznega lista »Gazetta del popolo« po
imenu Cipolla z nekim visokim laškim ofi-
cirjem, katerega ime se mora zamolčati, o
položaju na bojiščih. Oficirju se ne zdi ver-
jetno, da bodo Rusi udrli na Ogrsko. Gla-
sovi o posebnem miru med Avstro-Ogrsko
in Rusijo da so nesmiselni. Vojaški položaj
Rusov da je od avstro-ogrškega krila pri
Užoku ogrožen. Ni izključeno, da se je po-
srečilo Hindenburgu svojo postojanko na
vzhodno-pruski meji tako močno utrditi, da
bi mogel priti z nemškimi četami na pomoč
avstro-ogrskim četam. Središče vojaškega
položaja da leži v Belgiji, ki so jo Nemci ta-
ko dobro utrdili. Kakšen da bo konec vojne,
da je odvisno od materielnega in moralič-
nega položaja v notranjosti držav, ki se
udeležujejo vojne.

Švicar o položaju v Karpatih.

Basel. Vojaški sotrudnik lista »Base-
ler Nachrichten« presoja vojne dogodke na
vzhodnem bojišču, zlasti v Karpatih. Na

podlagi uradnih vojnih poročil obeh strank
je sestavil dogodke v zadnjih tednih in si
napravil to-le sodbo: »Bitka v Karpatih še
vedno ni odločena. Res so Rusi na zapadnem
krilu na boljšem, toda avstrijsko-nemški od-
por vedno bolj narašča. Celoten položaj pa
bi tudi potem ne dovolil Rusom brezobzir-
no prodiranje na črti Košice—Ungvar, če bi
moral Avstrijci in Nemci zapadni del Kar-
patov popolnoma zapustiti. Do tja je treba
vedno še prehoditi 60 kilometrov. Razvrsti-
tev Avstrijcev in Nemcev v zapadni Galiciji
ob Dunajcem in v vzhodni Galiciji bi na
dvojno obkoljenje naravnost vabila, če bi
hoteli Rusi stopiti s Karpatov. Ni mogoče
verjeti, da bi se nasproti ruskem sunku v
Karpatih postavili le spredaj počez. Pač pa
je verjetno, da se bo skušal napet položaj re-
šiti s kakim operacijskim poizkusom. Kako,
to seveda ni mogoče dognati.

Ruske izgube na oficirjih.

Petrograd. Ruski sezname izgub
vsebujejo do sedaj imena 71.608 častnikov
in od teh je 18.622 mrtvih ali pogrešanih.

Dardanel ne bodo več obstreljevali?

London. (Kor. ur.) »Daily News« po-
ročajo iz Teneda, da se meni, da je napad na
Dardanele zavoljo močnih dardanelskih
utrd in izbornega streljanja Turkov ustav-
ljen. Vodstvo mornarice da upa, da končno
svoj cilj še doseže.

Berolin. Iz Aten se poroča: Počasi se
je izvedelo, da so akcijo v Dardanelah zago-
varjali le diplomati, vojaški krogi pa
da so bili proti njej.

Važnost prelaza Užok.

Rotterdam, 15. aprila. »Times« po-
ročajo iz Petrograda, da poizkušajo nemško-
avstrijske čete ločiti Ruse v Galiciji in v
Karpatih. To razlaga trdovratni ruski od-
por. Avstrijci držijo še vedno prelaz Užok in
dobivajo ojačenja.

Podlistek.

Beli kruh.

Spisal Jos. Stariha.

Natiho je stopil Mihec v nizko sobo, po
prstih. Komaj se je zagnala prva svetloba
skozi prekrižano okence, jedva se je razlo-
čevala v kotu stara črviva postelja, ki je na
njej ležala bolna mati.

Mihec je star komaj štirinajst let, za
svoja leta nekam predoben, preotročji. A
njegove velike sivkaste oči kažejo mnogo
razuma in dušne razvitosti.

»Kako Vam je danes, mati?«

Mati se dvigne nekoliko v postelji, izpod
odeje se prikaže suha drobna roka z nape-
timi črnimi žilami, v ruto zavita bleda glava
se trudno obrne proti durim, nenavadno
odprte oči obvisijo na Mihecu kakor bi ga ho-
tele pobožati. Bledosivkasti pramen svetlobi
pade v tem hipu na nje ozke, bledikaste
ustnice.

»Odprj za hipec okno, Mihec... tako ne-
kam tesno in zagatno je danes tukaj... že
od polnoči dalje diham težko... kakor bi
manjkalo zraka...«

Mihec odpre, svež curek hladnega april-
skega zraka se razlije po ozkem prostoru,

se privije do bolnice. Željno se odprejo usta,
v velikih požirkih srkajo zrak kakor bi bil
sladka pijača. A hipoma se zapro in se stis-
nejo... preveč je bilo naenkrat... prsi so
tako trudne, glava težka, da se mora zopet
nasloniti na skromno nizko blazino. Oči za-
miže, trepalnice nad njimi podrhtevaso...

Mihec sede na slamnati stol tik postelje
in čaka. Čaka, da se zopet odpro te skrbne
oči, da se zopet začno premikati te ustnice.
Zamisli se v še nedavno prošle čase. Kako
so vsi trije, mati, on in starejši brat delali
vsi za enega, eden za vse, da je bilo njih
malo posestvice vzgled drugim v vasi in
okolici. Res je bilo samo nekoliko njivic, a
te so bile obdelane skrbno, na njih je rastle
kakor iz vode in jesen je bila vselej lepa in
prijetna, ni se bala pogledati zimi v oči.
Res je bila v hlevu edina kravica in dvoje
koz, a žival ni kazala reber, vsakdo je smel
stopiti v ta vedno snažni, vedno skrbno pre-
zračeni prostor, kmet in gospod. Še nekoli-
ko let in vse bi se povzdignilo, posestvice
bi lahko redilo tudi obilnejšo družinico. V
hišo bi prišla morda nevesta, ki bi še kaj
prinesla s saboj, in Mihec bi veselo delal še
dalje pri hiši in ob košnji bi pel in si žviž-
gal, brezskrbno kakor ščinkovec na jablani
za hišo. Tako pa... tako pa... hipoma je
voz zavozil v jarek in obtičal v njem kakor
bi bil visoko naložen s kamenjem, kakor bi

blato segalo čez kolesa... Kaj se je zgo-
dilo?... Ko so se bile razpeljale prve penice
na vrtu in se preletavale od grma do grma,
ko je sijalo solnce najžarnejše in stalo naj-
višje, ko je bil ves svet v svetlobi in čudo-
viti prelesti, tedaj je moral oditi brat An-
drej. Zadonela je trobenta po vseh daljnjih
deželah, nje glas se je raznesel na vse štiri
vetrove in je došel tudi do njih koč...
Kakor bi bil pribučal veter in zmajal zidove
in ogle... Kakor bi bilo privrelo kipeče
morje do nizkih začrnelih sten in jih izpod-
neslo... Za tem glasom je odšel Andrej in
se ni še vrnil. Sama sta z materjo spravila
jeseni poljske pridelke, sama pozneje pre-
žila dolge zimske večere pri brleči luči in
pri ugašujočem ognju na nizkem ognjišču.
A še je šlo... še je šlo... tudi državna pod-
pora je nekaj zalegla... toda sedaj, se-
daj... Kaj bo iz tega... Mati je legla že
okoli novega leta. Od začetka je semtertja
še vstala, a kmalu jo je bilo potlačilo, da je
niso noge več nosile. Črv, ki se je zajedel v
nje telo, je razrival dalje in Mihecu je z vsa-
kim dnem rastle spoznanje, da bo ta črv
kmalu razdejal zadnje ostanke in da bodo
nekega dne nenadoma za večno ugasnile
materine dobre oči, oledenela nje skrbna
roka... In potem?... Potem?...

Zunaj je rastle dan, velike zelene lise
so se razgrinjale po daljnjih travnikih in

Nova francoska ofenziva.

»Daily News« poroča iz Francoske o bojih pri Verdunu: Vse gorovje za francosko fronto ob črti Fromezcy (pri Verdunu) - St. Mihiel - Pont-a-Mousson je pokrito s transporti vojnega materijala in čet. Od srednje in severne francoske fronte prihajajo preko Reimsa in čez druge kraje neprestano vojniki, ki jih pošilja francosko armadno vodstvo v fronto južno od Verduna. Silne množice streljiva in mnogo topov je na poti proti utrdbam južno od Verduna. Tam je francosko armadno vodstvo pripravilo forte Tavnans, Monlainvilles, Rozellier, Genicourt in Troyon kot artiljerijska skladišča. Baje stoje pri Verdunu tudi angleške čete.

Angleške izgube.

Haag (Kor. ura.) Londonski dopisnik lista »Nieuwe Courant« poroča: Tiskovni urad podaja števila angleških izgub v prvih vojnih mesecih do 31. marca. Seznamki izkazujejo skupno število mrtvih, ranjenih in pogrešanih 99.759 mož, brez izgub 83 indijskih polkov, od katerih se javljajo samo izgube častnikov. Častnikov je izgubila angleška armada 1828 mrtvih, 3257 ranjenih, 701 pogrešanih in 195 ujetih. Moštva je 17.780 mrtvih, 56.830 ranjenih, 17.686 pogrešanih in 1482 ujetih.

Razno iz vojne.

Venizelosova razkritja.

Carigrad, 15. aprila. Venizelos se je včeraj poslovil od diplomatskega zbora in je zapustil Atene.

Carigrad, 15. aprila. (Kor. urad.) V Atenah objavljene listine, ki vsebujejo Venizelosova razkritja, čeprav od časopisja niso dobesedno objavljena in so le nekaterim znana, so vzbudila velikansko pozornost in se o njih v diplomatskih krogih, pri vladi in v turškem časopisju živahno pogovarjajo. Splošen nazor je ta, da pomeni objava teh dokazov strašen udarec proti trojnemu sporazumu, katerega zakulisna delovanja so prišla na svetlo.

Veliki knez Nikolaj resno obolel?

Berolin, 14. aprila. »Lokalanzeiger« poroča: Čuje se, da je ruski vrhovni poveljnik, veliki knez Nikolaj Nikolajevič, resno obolel. Veliki knez že več let boleha na jetrih. Bolezen se je pa zadnji čas zelo poslabšala. Ker je pozval k sebi enega prvih kirurgov, sklepajo, da gre za raka.

Berolin, 15. aprila. Poročilo, da je obolel ruski generalissimus veliki knez Nikolaj, se potrjuje. Njegovo stanje je tako neugodno, da na njegovo popolno ozdravljenje skoraj ni misliti.

Papežev dar.

Papež Benedikt XV. je poslal krakovskemu nadškofu Sapiehi 25.000 lir za po

njivah, v ozadju je črnel gozd. A daleč naokoli nobenega drugega življenja, semter-tja voz s suhim živinčetom in pri njem osivel stari, nekoliko ženski in otrok. Vse se pregiblje nekam trudno, kakor bi prihajalo iz drugih, nepoznatih krajev, kjer je drugačno življenje, kjer ni petja in cvetja, kjer ni krilatih ptic in ne pisanih metuljev, kjer ni žuborečih studentov in ne senčnatih lok. Vse drugače kakor nekdanj... in nekdanje življenje tako daleč, tako daleč, kakor bi bila samo pravljica, kakor bi se ne bilo živelo nikdar...

Velike Mihcove oči se širijo... njegove prsi so pretesne, da bi vzdržale toliko nenadno pojavljujočih se čuvstev... Kratek sunek pretrese njegovo telo... oči se zamegle in nevdružne se vlijejo solze in padajo na materino blede roko...

Materine oči se odpro in takoj poljubijo sina.

»Začutila sem toploto tvojih solz na svoji roki, Mihec... Ne jokaj, stari Bog še živi... nanj misli, koder boš hodil in pri vsem, kar boš delal, in lahko ti bode... Oh, kako čudovite sanje sem imela proti jutru. Sredi velikega vrta sem se izprehajala... povsod naokoli je cvetelo in dehtelo na tisoče cvetic, po zlatorumenem grmovju se je preletalo nebroj prepevajočih ptic, njih srebrne peroti so se svetile v solnčnih žarkih, da je jemalo vid. In tako prijetno toplo, tako

vojni oškodovane Poljake. Ravno toliko je poslal kardinalu Mercier za Belgijce.

Hrabri Hrvati.

Reka, 14. aprila. V nedeljo je dospel sem neki praporščak pešpolka št. 79, ki je prinesel s seboj popolnoma razstreljeno polkovo zastavo. Tudi drog pri zastavi ima poškodbe od šrapnelov. Od začetka vojne je bila zastava šestdesetkrat v boju. Shranili jo bodo v armadnem muzeju na Dunaju, kjer bo pričala o junaštvu in zaslugah hrvatskega Jelačićevega polka. Polk dobi pa novo zastavo.

Stališče Bolgarije.

Dopisnik pariškega »Tempsa« je imel pogovor z ministrskim predsednikom Radoslavovom, ki je med drugim izjavil: Trdi se, da nam je ponudila Turčija za nevtralizacijo del Tracije. To ni res. Če bi nam pa bila nekoga dne napravljena taka ponudba, se ne sme pozabiti, da naš glavni cilj ni Tracija, ampak Macedonia. Naše razmere do Romunije so se zboljšale. Imam vtis, da bomo dosegli direkten sporazum brez velikih težav.

Kar se pa tiče naših razmer do vojskujočih se držav, ne verjamem, da bi tako mogočna trojna zveza potrebovala našo tako malo Bolgarijo. Moči vojskujočih se narodov sicer še zdaleka niso izčrpane, in vojna še lahko dolgo traja. Bolgarija bi že finančno ne vzdržala dolge vojne. Mogoče je seveda, da nevtralizacijo ne bomo mogli vzdržati do konca, vendar pa mislim, da trenutek za izpremembo našega stališča še ni prišel.

Pariz. (Kor. urad.) Genadijev se je izrazil nasproti dopisniku »Tempsa«, da je prepričan, da za Bolgarijo ni povoda, da izpremeni svojo politiko. Trojna zaveza da zahteva sedaj, ko morda potrebuje Bolgarije, da Bolgarija naj zopet pristopi k tistim silam, od katerih je bila leta 1913 pognana z branci. Tedaj da bi bila trojna zaveza lahko preprečila propad Bolgarije. Zdaj pa zahteva trojna zaveza, da Bolgarija udari proti Turčiji. Zato pa hoče Bolgariji zagotoviti majhen del Tracije. Če trojna zaveza ne da gotovih garancij, da nam da Srbija po pogodbi leta 1912 Bolgariji priznani del dežele in Grčija okraje Seres, Dramo in Kavalo, potem nobena bolgarska vlada ne more prepričati naroda o potrebi, da naj stopi na stran Srbije, Grčije in trojne zaveze.

Časnikarski dvoboj v Italiji.

Ženeva. Turinska »Stampa« očita milanskemu »Corriere della Sera«, da je nepremišljeno hujskal Italijane na vojno, ko je zahteval, da bi bila Italija že v jeseni napovedala Avstriji vojno. Italija bi bila izgubila 400.000 mož in pet milijard brez vsake koristi. »Corriere« odgovarja, da bi bili Italija in Romunija meseca septembra po zavzetju Lvova od Rusov in francoski zmagi

ob Marni lahko postavili na bojišče poldrug milijon vojakov in tako odločili vojno. Prižnava pa, da Italija ni bila pripravljena na vojno.

General Rennenkampf o ruskih porazih.

Neki sotrudnik milanskega »Secolo« se je pri neki ruski obitelji v Petrogradu sešel z generalom Rennenkampom, ki je v carjevi nemilosti, in poroča o sledeči njegovi izjavi:

»Osvojevanje vzhodne Prusije, ki je v začetku vojne dobro napredovalo, je nenadoma zadelo na resne težave. Zadržani smo bili od močnejših nemških sil in smo se morali umakniti nazaj preko meje. Skrbna nemška priprava — saj veste, da so se Nemci že štirideset let sistematično pripravljali na vojno — nagosto zgrajene železnice, da morejo Nemci po bliskovito hitro prevažati velikanske čete z ene fronte na drugo, tako da smo bili tudi tam, kjer smo izprva imeli premoč, v manjšini, vse to je onemogočilo naše načrte... »Nemce je treba zdrobiti. Zdrobili jih bomo in zmagali! Prepričani smete biti, da nam Hindenburg ne bo dolgo sitnjaril.« — O vzrokih, zakaj da je bil Rennenkampf odstavljen, poroča »Secolov« sotrudnik: »Očitati so mu, da mu ni bilo veliko za življenje njegovega vojaštva, zlasti carsko gardo je izročil naravnost smrti. Te obtožbe je slišal tudi car. Obenem je s kodanjskega dvora izvedela tudi carica Aleksandra, da je bil carjev lovski grad Rominten od ruskih vojakov oplenjen, poročilo, ki je carico zelo zabolelo. Car je Rennenkampfu takoj zapovedal, da spravi zopet skupaj srebrnino in druge dragocene reči, ukradene v gradu. Pri najboljši volji Rennenkampf ni mogel dobiti nazaj več nego nekaj malega. Ko se vsled Hindenburgovega genialnega vodstva obkoljevalni ruski manever ni posrečil, je prišel Rennenkampf popolnoma v nemilost, ker so pripisovali poraz dejstvu, da je prišel Rennenkampf na določeno mesto prepozno.

Naš junak.

Vinko Pečnik, ki je odšel že meseca julija 1914 na bojišče ter se je udeležil v sprednjih vrstah vseh večjih bojev v Galiciji in Karpatih, piše svoji ženi: »Včeraj (22. marca 1915) sem prejel Tvoje drago in tolažilno pismo in tudi tiskane molitve za vojake v boju. Ljuba žena! Ne bodi si v skrbeh za mene. Moje zaupanje v Boga in Marijo je neomajano, ker imam prevelike skušnje za seboj in ker poznam pregovor: »Ako človek Boga ne zapusti, tudi Bog človeka zapusti ne bo.« Mnogokrat sem bil do smrti izmučen, da sem mislil, vsak čas me more podreti na tla, toda dobri Bog mi je poslal vedno dobrega tovariša ali priložnost, da sem se zopet okrepčal in spočil. Najstrašnejše je bilo v boju pri Grodeku. Tam nas je

udobno je bilo, da so bile prsi lahke kakor puh...ničesar ni pogrešalo srce, vsega je imelo dovolj... Tudi on, tudi Andrej, je bil z menoj na tem vrtu, za klobukom je imel šop najlepših cvetic in druge, rastoče cvetice so se ga opletale visoko gori do prsi... In roko v roki sva hodila... Prekratke so bile sanje, prehitro sem se zbudila... prsi so bile zopet težke in tesne, lovile so zrak.« Mihec si otrne solze s plosko roko.

»V kuhinjo grem, da zakurim in pripravim zajtrk, mati!«

Bolnica se zgane.

»Čakaj... čakaj nekoliko, Mihec... Glej, neko posebno poželenje se me je polastilo... rada bi... samo še enkrat... samo še danes... Mihec, ali bi šel na vas? Rada bi... samo še danes... rada bi si nadrobila belega kruha v kavo... kako rada...«

»Kje naj dobim belega kruha, mati?«

Bolnica nekoliko pomisli.

»In vendar bi ga rada... tako rada... Ne zameri, Mihec...«

»Že dolgo ni nikjer belega kruha, mati... Pa vendar poižkusim, ako ga kje dobim, da se izpolni Vaša želja... Na vas grem... do gospoda župnika... do gospoda učitelja... do župana... morda... morda, mati...«

Mihec skoči naglo kvišku in zapre naravno duri za saboj. Komaj stori nekoliko

korakov, že se mu vnovič vlijejo solze po mladih, zarjavelih licih.

»Belega kruha bi rada... belega kruha... to so zadnje želje... zadnje... O moj Bog, ne daj, da bi jo izgubil tako hitro!«

Mihec teče po ozki poljski poti, solze kapajo nevzdržema... visoko gori nad ozelenelim žitom pa kroži škranec v solnčnih žarkih svojo pomladno pesem.

Na koncu dolge ograje zagleda nizki vaški zvonik... tam zadaj je župnišče... tam notri je župnik...

Mihec teče in teče... da bi bil prej tam, da bi bil prej zopet doma.

Zvonec na župnišču zazvoni, Mihec započne na stopnicah. Odpro se gori bele duri in župnik pogleda na stopnice.

»A, ti si, Mihec? Kaj dobrega?«

»Gospod župnik... kosček belega kruha... samo kosček... mati bi ga rada podrobila v kavo... samo še enkrat, pravi...«

Župnik zmaje z glavo.

»Nimam belega kruha, sinko... časi so hudi... rad bi dal... pomoz Bog!«

»Saj sem vedel,« zastoče Mihec. »Mati bo umrla, gospod župnik... tako čudna je ta njena želja... ali ne bi stopili k njej pogledat?«

»Pojdem, takoj pojdem, sinko... Bog s taboj!«

sovražnik nadlegoval noč in dan, tako da nisem spal 6 dni in 6 noči in tudi jedel nisem nič posebnega. Ko je bila sila najhujša, sem si skuhal kave, da bi si bil vsaj malo želodec pogrel. Ko je bila kava gotova, grem gledat v prteno torbico, če je še kaj kruha v nji. Med tem mi je pa skočila prava živa žaba v kavo. Kaj sem hotel? Brez pomisleka sem zlil proč še to kavo — zadnje tolažilo mojega želodca. Kmalu po tem presečenem kuhanju smo odkorakali naprej čez grozovite mlake, da smo se v njih do kolen udirali. Oh, kako težko sem izdiral nogi iz blata, kako mi je prej uničila južino žaba! Nato sem bil poslan na patroljo v nek gozd, kjer je ležalo mnogo mrtvih Rusov. Položaj naših želodcev nas je prisilil, da smo začeli obračati najdene ruske nahrbtnike in res smo našli pri enem dovolj ovsenega kruha. Spet smo bili za nekaj časa na konju.

Bližajo se velikonočni prazniki, seveda ne bodo tako veseli kot drugekrat; pa usmiljeni Bog bo dal, da bodo gotovo drugi velikonočni prazniki bolj srečni kot letošnji. Kot Tebe ljubeči in zvesti mož Ti želim vse najboljše. Vesela in zdrava zapojta z zapuščenim sinčkom: aleluja našemu Odrešeniku; jaz Mu bom pa zapel na bojišču v zupanju, da bomo prihodnjo velikonoč s Teboj in z Ivančkom skupno zapeli veselo alelujo.

Draga žena! Lahko bi že prišel v bolnišnico tedaj ko sem bil bolan, pa moja zvesta obljuba in zaprisega mi ne dopušča, da bi se poprej ganil z bojišča, dokler ne bo sovražnik pregnan iz domovine in šele tedaj se podajo moje misli in želje domov, ali pa dokler mi blede smrt oči ne zatisne, da popolnoma obnemorem ali da mi jeklo in svinec ne zdrobi udov. Bodite pozdravljeni vsi, posebno Ti ljuba žena s sinčkom. Tvoj mož Vinko, četovodja.

To je mož! ki se neomajano drži gesla naše slovenske katoliške mladine: Vse za vero, dom, cesarja! Zato pa tudi krasi njegova prsa že druga srebrna hrabrostna svetinja in v tretje odlikovanje je predlagan. Naša katol. izobraževalna društva morajo biti ponosna, da vzgajajo take junake, ki so naše najlepše spričevalo pred ljudstvom in oblastjo. Ni je bilo večje narodne prireditve, ki bi se je Vinko Pečnik ne bil udeležil. Pogostoma je pa nastopal kot govornik. Še pred odhodom na bojišče je z navdušenjem pripovedoval našemu uredniku, kako da se bodo naši fantje na bojišču izkazali, ki so vzgojeni od slovenske duhovščine po geslu: Vse za vero, dom, cesarja, naj pa obrekovalci govore, kar hočejo. In držal je junaško besedo.

Dnevne novice in dopisi.

»Tagespost« obsojena

Dne 13. t. m. se je vršila v Gradcu obravnava zoper odgovornega

»Gospod učitelj . . . kosček belega kruha . . . samo kosček . . . mati bi ga rada podrobila v kavo . . . samo še enkrat, pravi . . .«
Učitelj sedi z družino pri mizi. Na mizi hlapi iz malih skodelic dehteča kava, na sredi mize krožnik rumene polente.

»Nimam belega kruha, Mihec . . . to je naš kruh sedaj, polenta . . . rad bi dal . . . za Boga, rad . . .«

Mihec se obrne in steče proti županovi hiši. Tudi župan sedi pri zajtrku in Mihcu se zazdi, da so njegova prej tako debela lica nekoliko uplahnila in da so mu lasje osiveli.

Gospod župan . . . kosček belega kruha . . . samo kosček . . . mati bi ga rada podrobila v kavo . . . samo še enkrat, pravi . . .«

»Nimam belega kruha, Mihec . . . kje naj ga vzamem . . . kmalu ne bo črnega, Mihec, razumeš . . . črnega . . . in potem bo župan kriv, da je vsega zmanjkalo in ljudje me bodo kamenali . . . So pa še ljudje, Mihec, ki ga imajo, pa ga ne dajo . . . ali razumeš, Mihec . . .?«

Župan potegne zamišljeno z desnico preko sivih las in zre skozi okno na vrt. Nekaj težkega, neznanega je v tem pogledu . . . skrb . . . strah . . . groza . . .

Mihec teče proti domu . . . teče . . . teče . . . Sredi pota doteče pismonoša.

»Za mater imam pismo, Mihec?«

»Odkod?«

urednika graške »Tagespost« g. Alfonza Castelliza v tožbi, ki jo je dvignil že meseca oktobra lanskega leta g. dr. Janko Brejc.

Odgovorni urednik Castelliz je bil obsojen v smislu obtožbe, in sicer v denarno globo 100 K. Tekom 14 dni po pravomočni sodbi se mora obsodba z vzroki vred objaviti na prvi strani »Tagesposte«. Obe stranki ste vložili priziv, tožitelj zavoljo prenizko odmerjene kazni.

— **Odlikovani slovenski častniki.** Vojaški zaslužni križec III. razreda z vojno dekoracijo so dobili: rezervni poročnik 47. pešpolka Gustav Dolinšek, nadpor. 59. pp., J. Koser, rezervni poročnik 1. trdnjav. topničarskega bataljona Viktor Horvatič. Pohvalno priznanje armadnega poveljstva sta dobila: nadporočnik-provijantnik 81. pešpolka Emanuel Kosar in rezervni asistenčni zdravnik pri vojni bolnišnici 9/10 dr. Mirko Černič. Vojaški zaslužni križec

»Z bojišča.«

»Ali je pisal Andrej?«

»Ni pisal Andrej,« pravi pismonoša in se ustavi.

Mihec pogleda onemu v oči, grozna slutnja ga prešine.

»Kdo je pisal?«

»Kaj hočeš, Mihec . . . tako je . . . na, vzemi ti pismo, bolje je, ako mater že naprej pripraviš . . .«

»Mater? . . . Ne, mati ne sme izvedeti . . .«

Vzame pismo in ga prečita.

»Andrej je mrtev . . . zadnje dni marca je padel . . .«

»Sem vedel,« pripomni pismonoša. »Kaj hočete . . . sam ni . . . oj mnogo ima družbe . . .«

Mihec vrti pismo v roki, pred očmi se mu dela tema. Noge nočejo držati, sesti mora na trato ob poti.

»Kako je materi?« vpraša pismonoša.

Mihec ga ne razume, topo strmi predse v tla . . .

Na vasi se v tem hipu oglasi zvon in ne dolgo potem se privije izza ograje gručica ljudi, zvonček zvončkija in zadaj stopa župnik in nese Mihčevi materi zadnji kosček belega kruha . . . zadnjo popotnico.

Proti poldnevu zazvoni vnovič pri cerkvi . . . Mihec je sam na svetu . . .

III. razreda z vojno dekoracijo so dobili: rez. poročnik 1. bosansko-hercegovskega polka Lovro Sušnik, rez. poročnik 2. bosansko-hercegovskega pešpolka Stanko Matič in poročnik 32. pešpolka Karel Stiplošek. Ponovno najvišje pohvalno priznanje je dobil stotnik 24. lovskega bataljona Josip Jaklič. Signum laudis na belo-rdečem traku so dobili: rez. poročnik dr. Ernest Gamilšek, nadporočnik 30. pešp. Adolf Jež, poročnik 24. pešpolka Henrik Majcen in stotnik artiljerijskega štaba Karel Pečenik.

Ali ste že kupili srečke »Slovenske Straže«? Kupite takoj! Srečka samo 1 K.

Odlikovani slovenski vojaki. Srebrno hrabrostno svetinjo I. razreda so dobili: korporal Vinko Pečnik; infanteristi Josip Antonič, Lovro Kobau in Anton Steflič; bataljonski hornist Ivan Rubinik, vsi pri 7. pešpolku; računski podčastnik I. razreda Anton Ribič, četovodji Franc Munda in Mihael Pšeničnik ter korporal Josip Gobec, vsi pri 87. pešpolku; četovodji Stefan Plesničar in Franc Zore, oba pri 97. pešpolku; nadlovce Gregor Skaza, četovodja H. Mačinek in podlovce Pavel Kveder, vsi od 7. lovskega bataljona. Srebrno hrabrostno svetinjo II. razreda so dobili: četovodja Martin Kozmič, korporala Simon Radišnik in Josip Krabina, desetnik Valentin Mikl, enoletni prostovoljec-medicinec Ferdinand Rak, infanteristi: Josip Vakovnik, Bernard Vavnik in Josip Černej, vsi pri 7. pešpolku; računski podčastnik I. razreda Alojzij Travnar ter infanterista Franc Lepenik in Anton Žunko, vsi pri 47. pešpolku; četovodja Martin Fekonja, korporala Anton Močnik in Ciril Paj, infanteristi: Franc Bezjak, Florijan Drolc, Rafael Kolar, Anton Leskošek, Martin Stropnik in Anton Tržan, vsi pri 87. pešpolku; četovodji Urban Leban in Jaroslav Setvinka, infanteristi: Franc Bačič, Franc Keš, Josip Klanšček, Franc Marinič, Avgust Pačor, Ivan Pavlovec, Stefan Petrovčič, Ivan Poropat in Josip Kozma, vsi pri 98. pešpolku; podlovca Josip Hodnik in Franc Škoda ter lovca Anton Blaznik in Ivan Kocijan, vsi pri 7. lovskem bataljonu; četovodji Josip Černelič in Ivan Čibej ter korporala Franc Dobovišek in Edvard Škiber, vsi pri 22. municijskem oddelku.

Odlikovanje. Vojaški zaslužni križec 3. razreda z vojno dekoracijo je podeljen majorju v rez. Martinu Žunkoviču.

Samomorilni poizkus. V Celovcu se je dne 15. t. m. napila neka Treza Glence lugovega esenca. Ima hude notranje poškodbe. Prepeljali so jo v deželno bolnišnico.

Žrebanje velike loterije »Slovenske Straže« v korist ubogim otrokom, vdovam in sirotam padlih junakov in invalidom bo že meseca maja. Takoj kupite srečke!

Aretacija. Vojaška patrolja je v noči od 15. na 16. t. m. aretirala v Celovcu bivšega bolniškega strežaja Ludovika Wolfa iz Norinberga, ker je osumljen špionaže. Mestna policija je oddala Wolfa deželnemu sodišču.

Aretacija. Orožniki v Št. Rupertu pri Celju so 15. t. m. aretirali ključavničarskega pomočnika Maksa Kunstla in laškega delavca Valentina Pravanello, ker sta osumljena, da sta umorila vojaka Hapiterja. Kunstl je bil že na bojišču in je bil potem odpuščen od vojaštva.

Prodaja in razpošiljanje žita in moke strogo prepovedano. C. kr. deželna vlada koroška naznanja: Dogodilo se je zadnji čas, da se je kljub cesarski naredbi o zapori žita in moke, brez urdnega dovoljenja razpošiljalo žito in mlinske izdelke. S tem se je pa škodovalo uravnavi uporabe žita in moke. § 32, odstavek 2, oziroma 4, cesarske naredbe z dne 21. februarja 1915 določa, da se proti osebam, ki brez uradnega dovoljenja prodajajo ali razpošiljajo žito in moko (ki je pod zaporo), se sodnijsko kaznujejo z zaporom do šest mesecev, v posebno kaznjivih slučajih (prestopkih) se lahko poleg zapora do enega leta, naloži še denarna globa do 2000 K, ki se pa sme povišati celo do 20.000 K. Prebivalstvo se resno opozarja, da naj strogo uvaža ta določila cesarske naredbe. Oblasti bodo z vso strogostjo vršile nadzorstvo in prestopke kaznovale.

Novi predpisi za mlinarje. Vlada je izdala naredbo, s katero se določa, da morajo stranke, ki dajo na mlinih mleti svoje žito proti plačilu (meric), mešati rž in pšenico z ječmenom, koruzo itd., in sicer tako, da pri-

de na 70% pšenične moke 30% ječmenove in na 76% ržene moke 33% ječmenove ali koruzne moke. Prepovedano je mlinarjem, mleti strankam, ki prinesejo ali pripeljejo v mlin pšenico ali rž, čisto pšenično ali rženo moko. Nova naredba tudi določa plačilo, ki gre mlinarju za žito, katero je zmlel za stranke. Kjer ni ječmena in koruze tam se naj to naznani po občini glavarstvu.

Škofovska posvetovanja so se vršila dne 14. t. m. v Gorici pod predsedstvom metropolitane ilirskega kneza in nadškofa dr. Sedeja. Posvetovanj so se udeležili vsi škofje ilirske metropolije.

Dr. Zdešar prost. Superior čč. oo. lazarištvov dr. Zdešar, ki je pred leti pridigoval v celovški stolnici pri majnikovi pobožnosti, se je nahajal v francoskem ujetništvu na Korsiki. Po posredovanju sv. Očeta je francoska vlada izpustila zaprte avstrijske in nemške duhovnike. Med temi so poleg dr. Zdešarja še prof. dr. Bayer, grof Czernin in še trije drugi. Oproščeni so šli najprej v Rim, zahvalit se sv. Očetu.

S severnega bojišča je prejelo uredništvo »Slov. Naroda« pismo: Ko sem na velikonočni ponedeljek jezdil iz vasi M. v mesto N., kjer sem imel službeni opravke, udaril sem jo čez brda v ravni črti proti mestu in s tem prihranil precej pota. Med ježo čez nizki grič zapazim na desni na vrhu kakih 80 korakov brezov križ. Ker me je to zanimalo, sem jezdil tja in videl napisano na križu s svinčnikom:

**Tukaj je junaško končalo življenje
18 slovenskih fantov pešp. št. 17.**

Bila so tudi imena zapisana, a bila so sprana od dežja in se jih ni dalo več čitati. Grob in okoli groba je bilo polno belih pomladanskih cvetk; torej je narava ovenčala že tem junakom grob. Oropal sem jim grob s tem, da sem utrgal par rož, eno od teh pošiljam Vam gospod urednik, cvetka sicer nima nobene vrednosti, zrasla pa je na zemlji, katero je napojila slovenska kri.

Kupujte srečke »Slovenske Straže«! Skrajni čas je, da se po vseh slovenskih krajih razvije najživahnejše kupovanje srečk »Slovenske Straže« v Ljubljani. Zrebanje je že maja meseca. Ker velja srečka samo 1 K, naj bi v vsakem kraju plemeniti možje takoj opozarjali ljudstvo na namen tega podjetja »Slovenske Straže«, ki bo čisti dobiček dala v korist ubogim otrokom, vdovam in sirotam padlih vojakov in invalidom. Treba je hitrega dela, da bo uspeh časten za nas vse!

Profesor Masaryk v Švici. Češki listi poročajo, da je državni poslanec prof. Masaryk v Švici, kjer bo ostal do sklepa miru. Piše tam baje neko modroslovno knjigo.

Češka šola v Poštorni pri Dunaju zaprta. Iz Prage poročajo, da so oblasti zaprle dosedanjo češko šolo v Poštorni pri Dunaju, češ, da je nezakonita.

Kaj je hujskanje proti narodnosti? Zanimivo in zlasti za sedanjo dobo posebno važno razsodbo je izdalo, kakor poročajo »Lidove Noviny« kasacijsko sodišče o razlagi paragrafa 302 kaz. zak., ki govori o hujskanju proti narodnostim. Trgovec B. je v gostilni govoril o židih, kako vrše vojaško službo in druge stvari. Zato je bil tožen pred okrajnim sodiščem v Ogrskem Gradšču in ko sta dva žida kot priči potrdila razžalitev, je bil obsojen zaradi pregreška v smislu paragrafa 302 kaz. zak. Proti tej obsodbi je bila podana ničnostna pritožba, v kateri se je izvajalo, da za obsodbo ne zadostuje samo ugotovitev, da je bil izrek, sam po sebi sovražen, izrečen javno in tako, da ga je več ljudi moglo slučajno slišati, temveč je treba ugotoviti, da je toženec imel namen, da bi druge osebe v resnici

nahujskal proti drugi narodnosti. Temu je pritrnilo tudi kasacijsko sodišče in je v svoji razsodbi z 2. dne marca l. 1915. navedlo izrecno, da je treba zavzeti stališče glede vprašanja, ali je nameraval storilec nahujskati osebe, navzoče pri omenjenem izreku, k sovraštvu proti židom in tako vplivati na njihovo voljo.

Velečastite župne urade in sploh prečastito slovensko duhovščino prosi »Slovenska Straža«, da njeno veliko podjetje v korist ubogim otrokom, vdovam in sirotam padlih junakov ter invalidom, primerno priporoči ljudstvu. »Slovenska Straža« je čisti dobiček namenila najpotrebnejšim, zato je prepričana, da jo bo spremljal pri njenem podjetju blagoslov in ž njim vneta pomoč vseh plemenitih domoljubov.

Von der Goltz in Pau. Po čudnem naključju sta se ta dva generala sovražnih si držav srečala na svojem potovanju čez Balkan v Ruščuku. General Pau je prispel iz Romunije, feldmaršal von der Goltz se je nahajal na poti iz Carigrada v Berlin. Bolgarske oblasti so bile v veliki zadregi, kako prepričati, da generala ne trčita drugi v drugega, kar bi bilo povzročilo seveda zelo mučen prizor. Zadevo so uredili končno tako, da je von der Goltz izstopil iz salonskega voza pri enih vratih, Pau pa je v istem hipu vstopil pri drugih vratih v voz.

Libelliče. (Odlikovanje.) Tudi Libelliče imajo svojega junaka. Pavel Kramer, topničar 3. artil. polka, sin tukajšnjega kovaškega mojstra in posestnika, je bil odlikovan s srebrno kolajno za hrabrost. Ko so ruske krogle najhujše frčale, reševal je blagajno in druge vrednostne reči svojega oddelka. Zraven je bil ranjen. Čestitamo!

Glasba.

Premrl. Slava sv. Križu. Pet pesmi za postni ali misijonski čas. Cena 50 vin. Založila Katoliška Bukvarna.

Pet prav mehko občutenih pesmi, ki jih je skladatelj namenil »v tolažbo vsem trpečim in v spomin na svetovno vojsko 1914/1915«. Brez dvoma bodo pesmi — lepo pete prvi del svojega namena dosegale in v trpeča srca obilo tolažbe vlivala. Pesmi

niso težke ampak take, da jih bo velika večina naših zborov izlahka zmagovala. Kimovec.

Loterijske številke:

Brno, 14. aprila 59, 66, 43, 10, 41.
Graz, 14. aprila 6, 20, 24, 67, 13.
Linc, 17. aprila 74, 76, 90, 10, 5.

Kupujte pri tvrdkah, ki inserirajo v „Miru“!

SUHE GOBE (Herrenpilze) kupujemo. Cenjene ponudbe z navedenjem cene za 1 kg in z vzorcem brez vrednosti na naslov: Vydrova tovarna živil, Praga VIII. (na Češkem).

VABILO

na

REDNI OBČNI ZBOR

Hranilnice in posojilnice v Velikovcu

registrovane zadruge z neomejeno zavezo

ki se vrši

v sredo dne 28. aprila 1915 ob 1. uri popoldne v posojilniških prostorih v »Narodnem domu« v Velikovcu.

Spored:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo o izvršeni reviziji.
3. Poročilo načelstva in nadzorstva.
4. Potrjenje račun. zaključka za l. 1914. in sklepanje o čistem dobičku.
5. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev.
6. Slučajnosti.

Odbor.

Opomba: Ako bi občni zbor ob določeni uri ne bil sklepčen, se vrši eno uro pozneje drugi občni zbor z istim sporedom, ki je pri vsakem številu združnikov sklepčen.

Edino slovensko narodno trgovsko-obrtno podjetje

Hotel Trabesinger

v Celovcu, Velikovaška cesta št. 5.

Podpisano vodstvo hotela **Trabesinger** se vljudno priporoča vsem velenjenim slovenskim in slovanskim gostom-potnikom, ki prenočujejo ali za več časa ostanejo v Celovcu. V hotelu se dobe lepe, snažne sobe po primerni ceni; nudi se izborna kuhinja in zajamčeno pristna in dobra vina iz Slovenskih goric. Gostom-abstinentom se postreza z raznimi brezalkoholnimi pijačami. Na razpolago je tudi kegljišče poleg senčnatega vrta, pozimi toplo zakurjeno. V hotelu **Trabesinger** dobite vsak dan, posebno pa ob sredah zvečer, prijetno slovensko družbo. Slovenski potniki in rodoljubi, slovenski romarji, ustavljajte se samo v edini slovenski gostilni »Hotel **Trabesinger**« v Celovcu, kjer boste vedno dobro postreženi. — Za mnogobrojen obisk se priporoča

vodstvo hotela Trabesinger.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.